

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. AWB 07/2607 en 07/2609 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 9 februari 2007 in het geding tussen:

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 januari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt in zijn grieven dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) geen voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht is, nu van een wijziging van het recht geen sprake is. Hij betoogt hiertoe dat de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden, valt binnen het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

2.1.1. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl).

Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het

recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.3. De vreemdeling heeft eerder, op 23 februari 1999, een aanvraag ingediend tot toelating als vluchteling. Bij besluit van 9 augustus 1999 heeft de staatssecretaris van Justitie deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 16 januari 2007 is van gelijke strekking als dat van 9 augustus 1999, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.1.4. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn gegeven subsidiaire bescherming niet in de Nederlandse wetgeving kan worden gelezen, zodat daarom sprake is van een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht, en heeft daarin aanleiding gezien te overwegen dat de minister de aanvraag ten onrechte met toepassing van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht heeft afgewezen en het besluit te vernietigen. De voorzieningenrechter heeft hiermee echter niet onderkend dat, ook indien artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een wijziging van het recht zou inhouden, hetgeen overigens in het midden moet blijven, uit de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2008 in zaak nr. 200701108/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat een vreemdeling, ten aanzien van wie na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen en die afkomstig is uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt en deze bepaling derhalve relevant voor hem is, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van totstandkoming van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaan gewapend conflict.

2.2. Reeds hierom is het hoger beroep gegrond en dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd. De grief behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. De vreemdeling heeft aan zijn aanvraag van 10 januari 2007 ten grondslag gelegd dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor hem relevante wijziging van het recht is en heeft in dat verband gewezen op de artikelen "Introductie Definitierichtlijn en het Europees Asielrecht" van

oktober 2006 en "Definitierichtlijn: artikel 15 Subsidiaire bescherming", van oktober 2006, beide van VluchtelingenWerk Nederland.

2.3.1. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007 in zaak nr. 200608939/1 (www.raadvanstate.nl), is in ieder geval sprake van een binnenlands gewapend conflict, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, indien een gewapend conflict plaatsvindt op het grondgebied van een land tussen de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land en een andere georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel die het grondgebied van dat land gedeeltelijk beheerst op een zodanige wijze dat zij in staat is aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Uit voormelde uitspraak van 3 april 2008 volgt dat ook sprake is van een binnenlands gewapend conflict, indien een gewapend conflict plaatsvindt op het grondgebied van een land tussen georganiseerde gewapende groepen, als hiervoor bedoeld, zonder dat de strijdkrachten van de autoriteiten daarbij zijn betrokken.

2.3.2. De vreemdeling heeft in het kader van zijn eerdere procedure verklaard dat hij vanaf 16 maart 1988 tot twee maanden voor zijn vertrek uit Irak in december 1998 heeft gewoond in de provincie _____, dat onder het bestuur van de Koerdistan Regional Government valt, en derhalve afkomstig is uit Noord-Irak. Deze verklaring is in die procedure onbestreden gebleven. Nu de vreemdeling in deze procedure terzake geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd, moet deze verklaring thans - voor de beantwoording van de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor hem relevante wijziging van het recht is - als in rechte vaststaand worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn is voor de vreemdeling slechts relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit in de provincie _____ van waaruit hij afkomstig is, sprake was van een binnenlands gewapend conflict dan wel dat daar op dat moment sprake was van gevolgen voor hem van een elders in Irak bestaand gewapend conflict.

De door de vreemdeling overgelegde artikelen van VluchtelingenWerk Nederland bevatten geen informatie waaruit het bestaan van een binnenlands gewapend conflict in die provincie kan worden afgeleid. De vreemdeling heeft dan ook met de verwijzing naar deze stukken niet aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit in de provincie Sulaymaniya sprake was van een gewapend conflict, als vorenbedoeld. Dat de gevolgen van een gewapend conflict, in de zin van voormelde bepaling, elders in Irak zich op dat moment in de provincie _____ deden gevoelen, is door de vreemdeling evenmin aangetoond.

Gezien het vorenoverwogene, valt de vreemdeling niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling voor hem geen relevante wijziging van het recht.

2.4. De vreemdeling heeft voorts aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij al acht jaar in Nederland verblijft, hier is ingeburgerd en hij een menswaardig bestaan wil opbouwen. Dit betoog kan niet worden

aangemerkt als een nieuw feit of veranderde omstandigheid, nu op voorhand uitgesloten moet worden geacht dat deze stelling kan afdoen aan het eerdere besluit tot afwijzing van de aanvraag om toelating als vluchteling. Dit geldt eveneens voor de stelling dat hij mogelijk onder de zogenoemde pardon-regeling zal vallen.

2.5. Nu in hetgeen is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen, zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts niet is aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45, is voor rechterlijke toetsing van het besluit van 16 januari 2007 geen plaats. Het beroep dient reeds hierom ongegrond te worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 9 februari 2007 in zaak nr. AWB 07/2607;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

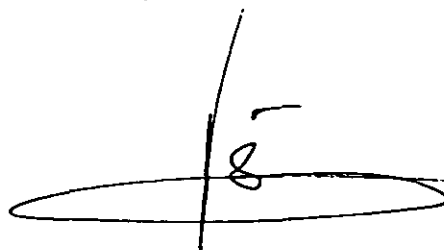
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2008

284-473.

Verzonden: 17 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. AWB 07/2607 en 07/2609 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 9 februari 2007 in het geding tussen:

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 januari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt in zijn grieven dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) geen voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht is, nu van een wijziging van het recht geen sprake is. Hij betoogt hiertoe dat de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden, valt binnen het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

2.1.1. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl).

Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het

recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.3. De vreemdeling heeft eerder, op 23 februari 1999, een aanvraag ingediend tot toelating als vluchteling. Bij besluit van 9 augustus 1999 heeft de staatssecretaris van Justitie deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 16 januari 2007 is van gelijke strekking als dat van 9 augustus 1999, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.1.4. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn gegeven subsidiaire bescherming niet in de Nederlandse wetgeving kan worden gelezen, zodat daarom sprake is van een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht, en heeft daarin aanleiding gezien te overwegen dat de minister de aanvraag ten onrechte met toepassing van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht heeft afgewezen en het besluit te vernietigen. De voorzieningenrechter heeft hiermee echter niet onderkend dat, ook indien artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een wijziging van het recht zou inhouden, hetgeen overigens in het midden moet blijven, uit de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2008 in zaak nr. 200701108/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat een vreemdeling, ten aanzien van wie na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen en die afkomstig is uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt en deze bepaling derhalve relevant voor hem is, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van totstandkoming van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaan gewapend conflict.

2.2. Reeds hierom is het hoger beroep gegrond en dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd. De grief behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. De vreemdeling heeft aan zijn aanvraag van 10 januari 2007 ten grondslag gelegd dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor hem relevante wijziging van het recht is en heeft in dat verband gewezen op de artikelen "Introductie Definitierichtlijn en het Europees Asielrecht" van

oktober 2006 en "Definitierichtlijn: artikel 15 Subsidiare bescherming", van oktober 2006, beide van VluchtelingenWerk Nederland.

2.3.1. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007 in zaak nr. 200608939/1 (www.raadvanstate.nl), is in ieder geval sprake van een binnenlands gewapend conflict, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, indien een gewapend conflict plaatsvindt op het grondgebied van een land tussen de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land en een andere georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel die het grondgebied van dat land gedeeltelijk beheerst op een zodanige wijze dat zij in staat is aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Uit voormelde uitspraak van 3 april 2008 volgt dat ook sprake is van een binnenlands gewapend conflict, indien een gewapend conflict plaatsvindt op het grondgebied van een land tussen georganiseerde gewapende groepen, als hiervoor bedoeld, zonder dat de strijdkrachten van de autoriteiten daarbij zijn betrokken.

2.3.2. De vreemdeling heeft in het kader van zijn eerdere procedure verklaard dat hij vanaf 16 maart 1988 tot twee maanden voor zijn vertrek uit Irak in december 1998 heeft gewoond in de provincie , dat onder het bestuur van de Koerdistan Regional Government valt, en derhalve afkomstig is uit Noord-Irak. Deze verklaring is in die procedure onbestreden gebleven. Nu de vreemdeling in deze procedure terzake geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd, moet deze verklaring thans - voor de beantwoording van de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor hem relevante wijziging van het recht is - als in rechte vaststaand worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn is voor de vreemdeling slechts relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit in de provincie , van waaruit hij afkomstig is, sprake was van een binnenlands gewapend conflict dan wel dat daar op dat moment sprake was van gevolgen voor hem van een elders in Irak bestaand gewapend conflict.

De door de vreemdeling overgelegde artikelen van VluchtelingenWerk Nederland bevatten geen informatie waaruit het bestaan van een binnenlands gewapend conflict in die provincie kan worden afgeleid. De vreemdeling heeft dan ook met de verwijzing naar deze stukken niet aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit in de provincie sprake was van een gewapend conflict, als vorenbedoeld. Dat de gevolgen van een gewapend conflict, in de zin van voormelde bepaling, elders in Irak zich op dat moment in de provincie deden gevoelen, is door de vreemdeling evenmin aangetoond.

Gezien het vorenoverwogene, valt de vreemdeling niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling voor hem geen relevante wijziging van het recht.

2.4. De vreemdeling heeft voorts aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij al acht jaar in Nederland verblijft, hier is ingeburgerd en hij een menswaardig bestaan wil opbouwen. Dit betoog kan niet worden

aangemerkt als een nieuw feit of veranderde omstandigheid, nu op voorhand uitgesloten moet worden geacht dat deze stelling kan afdoen aan het eerdere besluit tot afwijzing van de aanvraag om toelating als vluchteling. Dit geldt eveneens voor de stelling dat hij mogelijk onder de zogenoemde pardon-regeling zal vallen.

2.5. Nu in hetgeen is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen, zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts niet is aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45, is voor rechterlijke toetsing van het besluit van 16 januari 2007 geen plaats. Het beroep dient reeds hierom ongegrond te worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 9 februari 2007 in zaak nr. AWB 07/2607;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

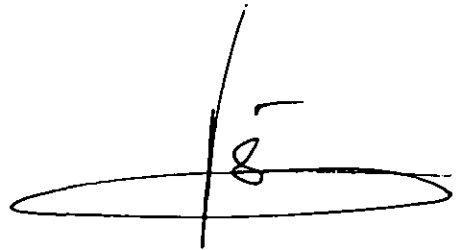
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2008

284-473.

Verzonden: 17 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Kenmerk: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

Uitspraak van de voorzieningenrechter op de voet van het bepaalde in titel 3 van hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) d.d. 9 februari 2007

inzake:

van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer: 9902.22.2068,
V-nummer:
verzoeker,
gemachtigde: mr. A.J. de Boer, advocaat te Lemmer,

registratie in INDIS	mdw	
	wet	
	datum	
	IND locatie	
IND ontvangsdatum	- 9 FEB 2007	
	dossiernummer	
invoercontrole	mdw	
	datum	

tegen

DE MINISTER VAN JUSTITIE

te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. A. Flos, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 10 januari 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw2000). Verweerder heeft bij beschikking van 16 januari 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 16 januari 2007 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen de beschikking van 16 januari 2007. Dit beroep is geregistreerd onder AWB 07/2607 BEPTDN S7. Verzoeker is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroepschrift niet in Nederland mag afwachten.

Bij verzoekschrift van 16 januari 2007 heeft verzoeker de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op het beroep wordt beslist. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de voorzieningenrechter en verzoeker gezonden.

De voorzieningenrechter heeft kennisgenomen van het schrijven van de gemachtigde van verzoeker d.d. 1 februari 2007.

Zaaknummer: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

2

De openbare behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening heeft plaatsgevonden op 2 februari 2007. Verzoeker noch zijn gemachtigde zijn aldaar in persoon verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Feiten en standpunten van partijen

Verzoeker heeft op 23 februari 1999 voor de eerste maal een aanvraag om toelating als vluchteling gedaan. Bij beschikking van 9 augustus 1999 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij beroepschrift van 18 september 2001 heeft verzoeker beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. Bij uitspraak van 31 januari 2004 van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, is het beroep ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft op 10 januari 2007 voor de tweede maal een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning op asielgerelateerde gronden gedaan, omdat verzoekers familie vanwege een familievete nog steeds naar hem op zoek zijn en hem willen doden. Verzoeker heeft met betrekking tot deze aanvraag geen documenten overgelegd. Daarnaast heeft verzoeker verklaard dat hij al 8 jaar in Nederland is, zijn toekomst als jeugdige is geruïneerd en dat hij een menswaardig bestaan wil opbouwen.

Tevens heeft verzoeker een nadrukkelijk beroep gedaan op de motie-Bos c.s. van 30 november 2006.

Voorts heeft verzoeker een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, verder te noemen Definitierichtlijn.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat hetgeen door verzoeker naar voren is gebracht niet kan worden beschouwd als nieuwe feiten en/of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Verweerder heeft overwogen dat verzoeker de problemen die hij stelt te hebben met zijn familie, reeds in de vorige procedure naar voren heeft gebracht. Bovendien is de identiteit en het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig geacht. Naar de mening van verweerder heeft verzoeker in het kader van onderhavige procedure geen documenten overgelegd dan wel verklaringen afgelegd die de eerdergenoemde ongeloofwaardigheid kunnen wegnemen. Er bestaat volgens verweerder derhalve geen aanleiding de aanvraag inhoudelijk te beoordelen op inwilligbaarheid.

Ten aanzien van het beroep van verzoeker op de Definitierichtlijn heeft verweerder zich primair op het standpunt gesteld dat de Definitierichtlijn op de juiste wijze is geïmplementeerd in nationale wet- en regelgeving. Wel dient nog beleid omgezet te worden in algemeen verbindende voorschriften. Subsidiair heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat indien al sprake zou zijn van gewijzigd recht, dan is in casu geen sprake van een voor verzoeker relevante wijziging van het recht, omdat ook bij de beoordeling volgens de Definitierichtlijn sprake moet zijn van een geloofwaardig relaas. Nu in de onderhavige procedure geen nova zijn ingediend die het reeds in rechte vaststaande oordeel ten aanzien

0592 339347

Zaaknummer: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

3

van de geloofwaardigheid van het relaas doen wegnemen, kan in casu niet worden gesproken van voor eiser in gunstige zin gewijzigd recht. De bestreden beschikking is naar de mening van verweerder terecht met toepassing van artikel 4:6 Awb afgewezen.

Verzoeker stelt zich op het standpunt dat zijn aanvraag ten onrechte in de AC-procedure is afgedaan. Naar het oordeel van verzoeker is voldoende gebleken van nieuw gebleken feiten en/of omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb en was een nader onderzoek in deze aangewezen. Voorts stelt verzoeker, onder verwijzing naar de Definitierichtlijn, dat sprake is van gewijzigd recht, zodat verweerder gehouden was om de zaak inhoudelijk te beoordelen en ten onrechte met toepassing van artikel 4:6 Awb heeft afgedaan. Bovendien zou de hierboven genoemde motie Bos eveneens beschouwd moeten worden als novum als bedoeld in voormelde zin.

Beoordeling van het verzoek

Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Awb kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen het besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoeker is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

In de hoofdzaak dient te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan. Daarbij is onder meer van belang of verweerder de aanvraag zonder schending van eisen van zorgvuldigheid in het kader van de AC-procedure heeft kunnen afwijzen.

Artikel 4:6 Awb bepaalt dat, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag is gedaan, de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderende omstandigheden te melden. Indien daarvan geen sprake is, kan het bestuursorgaan de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende beschikking.

Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, verwezen zij onder meer naar de uitspraak van 4 april 2003, JV 2003, 219 en de uitspraak van 21 juli 2003, JV 2003, 432, moet de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in dit geval, direct treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke

0592 339347

Zaaknummer: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

4

beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak van 31 januari 2004 van deze rechtbank, zitting houdende te 's-Hertogenbosch, in rechte is vast komen te staan dat de verklaringen die verzoeker in zijn asielpcedure heeft afgelegd aangaande zijn identiteit en de door hem gestelde gebeurtenissen ongeloofwaardig zijn te achten. De aanvraag van 10 januari 2007, die aan de bestreden beschikking ten grondslag ligt, moet derhalve worden aangemerkt als een nieuwe aanvraag in de zin van artikel 4:6, eerste lid, Awb.

Het meest verstrekkende standpunt van verzoeker tegen het bestreden besluit houdt in dat ten onrechte toepassing is gegeven aan artikel 4:6 van de Awb, nu artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een wijziging van recht impliceert. De voorzieningenrechter ziet zich dan ook, gelet op het feit dat het hier een herhaalde aanvraag betreft, eerst voor de vraag gesteld of de Definitierichtlijn als een voor verzoeker relevante wijziging van het recht kan worden aangemerkt. Daarvan is sprake indien het artikel van de Definitierichtlijn waarop verzoeker zich beroept rechtstreekse werking heeft en leidt tot aanspraak op een vorm van bescherming die de huidige wetgeving verzoeker niet biedt.

In artikel 38, eerste lid, van de Definitierichtlijn, voor zover hier van belang, is bepaald dat de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 10 oktober 2006 aan deze richtlijn te voldoen. De voorzieningenrechter stelt vast dat de implementatietermijn van de Definitierichtlijn inmiddels is verstreken hetgeen meebrengt dat de bepalingen daarvan thans rechtstreekse werking kunnen hebben voor zover de nationale wetgeving niet reeds in overeenstemming is met de bepalingen van de Definitierichtlijn. Het onderhavige geschil spitst zich in de eerste plaats toe op de vraag of de in artikel 15, aanhef en onder c, juncto artikel 18 van de Definitierichtlijn omschreven vorm van subsidiaire bescherming rechtstreeks toepasbaar is op verzoeker. Verweerders standpunt in dezen is dat de huidige wetgeving, in ieder geval op het gebied van subsidiaire bescherming, in overeenstemming is met de bepalingen van de Definitierichtlijn.

Ingevolge artikel 1 van de Definitierichtlijn is het doel van deze richtlijn minimumnormen vast te stellen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsmede de inhoud van de verleende bescherming.

Blijkens overweging 6 van de preambule bij de Definitierichtlijn is het hoofddoel van de richtlijn te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt.

In overweging 9 van de preambule is vermeld dat onderdanen van derde landen of staatlozen die op het grondgebied van de lidstaten mogen blijven om redenen die geen verband houden met een behoefte aan internationale bescherming, maar, op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, niet onder deze richtlijn vallen.

Met betrekking tot de zogenaamde subsidiaire bescherming is in overweging 24 van de preambule opgenomen dat tevens minimumnormen dienen te worden vastgesteld voor de omschrijving en inhoud van subsidiaire bescherming alsmede dat de subsidiaire beschermingsregeling de in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming

0592 339347

Zaaknummer: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

5

van vluchtelingen moet aanvullen. Aldus dienen er, blijkens overweging 25 van de preambule, criteria te worden vastgesteld om degenen die om internationale bescherming verzoeken, als personen te erkennen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen welke criteria in overeenstemming dienen te zijn met de internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met bestaande praktijken in de lidstaten. In overweging 26 van de preambule is daaraan toegevoegd dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn is de persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. De subsidiaire beschermingsstatus wordt in artikel 2, aanhef en onder f, van de Definitierichtlijn omschreven als de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als een persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Ingevolge artikel 18 van de Definitierichtlijn verlenen de lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hoofdstuk II van de Definitierichtlijn ziet op de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hoofdstuk V regelt de voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

Artikel 15 van de Definitierichtlijn is opgenomen in hoofdstuk V en luidt als volgt:

Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker heeft zich beroepen op de bescherming die hem ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, juncto artikel 18 van de Definitierichtlijn door verweerder dient te worden geboden.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

De gronden waarop een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend zijn vermeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De in artikel 15, aanhef en onder b, van de Definitierichtlijn omschreven ernstige schade leidt, gelet op de tekst van artikel 29 van de Vw 2000, tot vergunningverlening op de zogenaamde b-grond van dat artikel; mits sprake is van een reëel risico op die schade bij uitzetting, hetgeen eveneens ingevolge artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn is vereist. De in artikel 15, aanhef en onder c,

0592 339347

Zaaknummer: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

6

van de Definitierichtlijn vermelde ernstige schade heeft niet zijn letterlijke pendant in artikel 29 van de Vw 2000. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt de zogenaamde d-grond van artikel 29 niet de (subsidiare) bescherming voor deze vorm van ernstige schade nu blijkens de toepassing van deze verleningsgrond, deze ziet op het verlenen van categoriale bescherming, terwijl in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt gesproken over een individuele bedreiging. Daarnaast is de bescherming die met toepassing van de d-grond wordt geboden gebaseerd op een bevoegdheid van verweerder hetgeen niet strookt met het doel van de Definitierichtlijn te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden. De in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beschreven vorm van ernstige schade lijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter nog het meest op de bescherming die ingevolge verweerders landgebonden asielbeleid op grond van de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000 wordt geboden aan leden van zogenaamde risicogroepen, als sprake is van geringe indicaties voor een reëel risico als bedoeld in dat artikel. De voorzieningenrechter kan er echter niet omheen dat de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beschreven ernstige schade uitdrukkelijk is onderscheiden van de in artikel 15, aanhef en onder b, beschreven ernstige schade en dat alleen voor laatstgenoemde schade ingevolge artikel 29 van de Vw 2000 uitdrukkelijk bescherming wordt geboden door de Nederlandse wetgever. Voor ernstige schade zoals beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn biedt de huidige wetgeving, blijkens de tekst van artikel 29 van de Vw 2000, naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen bescherming. Aldus komt de voorzieningenrechter, mede gelet op artikel 18 van de Definitierichtlijn, tot de conclusie dat de Nederlandse staat heeft nagelaten de Definitierichtlijn voldoende en tijdig te implementeren in de Nederlandse wetgeving.

Gelet op voorgaande conclusie dient thans te worden beoordeeld of artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een bepaling is die rechtstreekse werking heeft. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is hiervan sprake nu het een bepaling betreft die naar zijn aard direct toepasbaar is, zonder nadere uitwerking door de lidstaat. Uiteraard dient bij de toepassing (onder meer) beoordeeld te worden of sprake is van een individuele bedreiging, willekeurig geweld en een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dit staat de directe toepasbaarheid van de bepaling niet in de weg nu een soortgelijke vorm van beoordeling plaatsvindt bij de toepassing van elke verleningsgrond.

Uitgaande van de rechtstreekse werking van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is de voorzieningenrechter van oordeel dat, nu hiermee een vorm van bescherming kan worden geboden die voor 10 oktober 2006 in de Nederlandse wetgeving niet bestond, sprake is van een voor verzoeker relevante wijziging van het recht die verweerder ertoe had dienen te brengen verzoekers aanvraag inhoudelijk te behandelen. Verweerder heeft dan ook ten onrechte volstaan met de beoordeling of sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb die kunnen afdoen aan het besluit op de eerdere aanvraag van verzoeker. De omstandigheid dat het relaas van verzoeker eerder niet geloofwaardig is geacht, maakt dit niet anders. Reeds hierom kan het bestreden besluit niet in stand blijven. Hetgeen voor het overige is aangevoerd heeft dan ook geen nadere bespreking.

Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in gegrondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen.

0592 339347

Zaaknummer: AWB 07/2609 BEPTDN S7 en AWB 07/2607 BEPTDN S7

7

Nu het beroep gegrond dient te worden verklaard, wordt het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.

Voor vergoeding van de kosten die verzoeker in verband met het indienen van het verzoekschrift of het beroepschrift heeft moeten maken, bestaat aanleiding.

Beslissing

De voorzieningenrechter:

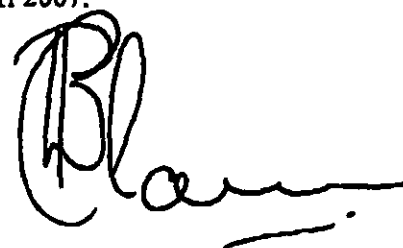
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening bekend onder nummer AWB 07/2609 BEPTDN af;
- verklaart het beroep, bekend onder nummer AWB 07/2607 BEPTDN S7 gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder opnieuw dient te beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 322,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan verzoeker dient te vergoeden.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak ten aanzien van het gedeelte waarin op het beroep is beslist, binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Aldus gegeven door mr. W.P. Claus, voorzieningenrechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van A.P. Kuiters als griffier op 9 februari 2007.

Afschrift verzonden: - 9 FEB 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GEFEBET VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleevers
Fortuijn *advocaten*
en *notarissen*

I

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. MvA/mp/51009041
uw ref. -
inzake MvJ /

M.M. van Asperen
Advocaat
t (070) 515 32 01
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

16 februari 2007

Hoogedelgestrengste heer,

Namens de Minister van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore,
zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per
gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure,
de heer mr. A.J. de Boer.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

1 6 FEB 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Ministerie van Justitie,
Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. A.J. de Boer
advocaat te Lemmer

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, zitting houdende te Assen, van 9 februari 2007 (Awb 07/2609 en 07/2607), voor zover bij deze uitspraak het beroep, met toepassing van artikel 8:86 Awb, gegrond is verklaard, het bij de rechtbank bestreden besluit is vernietigd en de Minister is opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak overwogen. In deze uitspraak is voorts ten laste van de Staat der Nederlanden – kort weergegeven – een proceskostenveroordeling uitgesproken. De uitspraak is op dezelfde datum, 9 februari 2007, verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **productie**.

De vernietiging houdt – samengevat – verband met artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG.

- 1.2 De Minister kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de eerste alinea op blz. 6 van de bestreden uitspraak:

“(..) De in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beschreven vorm van ernstige schade lijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter nog het meest op de bescherming die ingevolge verweerders landgebonden asielbeleid op grond van de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000 wordt geboden aan leden van zogenaamde risicogroepen, als sprake is van geringe indicaties voor een reëel risico als bedoeld in dat artikel. De voorzieningenrechter kan er echter niet om heen dat de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beschreven ernstige schade uitdrukkelijk is onderscheiden van de in artikel 15, aanhef en onder b, beschreven ernstige schade en dat alleen voor laatstgenoemde schade ingevolge artikel 29 van de Vw 2000 uitdrukkelijk bescherming wordt geboden door de Nederlandse wetgever. Voor ernstige schade zoals beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn biedt de huidige wetgeving, blijkens de tekst van artikel 29 van de Vw 2000, naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen bescherming. (..)”.

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de derde alinea op blz. 6 van de uitspraak voorts:

“Uitgaande van de rechtstreekse werking van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is de voorzieningenrechter van oordeel dat, nu

hiermee een vorm van bescherming kan worden geboden die voor 10 oktober 2006 in de Nederlandse wetgeving niet bestond, sprake is van een voor verzoeker relevante wijziging van het recht die verweerder ertoe had dienen te brengen verzoekers aanvraag inhoudelijk te behandelen. Verweerder heeft dan ook ten onrechte volstaan met de beoordeling of sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb die kunnen afdoen aan het besluit op de eerdere aanvraag van verzoeker. De omstandigheid dat het relaas van verzoeker eerder niet geloofwaardig is geacht, maakt dit niet anders. Reeds hierom kan het bestreden besluit niet in stand blijven. Hetgeen voor het overige is aangevoerd behoeft dan ook geen nadere bespreking.”.

- 2.2 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de overwegingen in de laatste alinea op blz. 6 en de eerste twee alinea's op blz. 7 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitiesert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 In de visie van de Minister brengt artikel 15c van de Richtlijn 2004/83/EG materieel geen wijziging in de toelatingsgronden voor een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd zoals die thans in de Vw 2000 zijn neergelegd. Reeds hierom is geen sprake van een voor – thans – verweerder relevante wijziging van het recht. Dat zal hierna worden toegelicht.
- 3.2 De implementatietermijn van de Richtlijn 2004/83/EG¹ (hierna ook: de richtlijn) verstreek op 10 oktober 2006. De richtlijn is in Nederland nog niet geïmplementeerd. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn is bij koninklijke boodschap van 3 januari 2007 aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.²

Zo beschouwd is de overweging dat “de Nederlandse staat heeft nagelaten de Definitierichtlijn voldoende en tijdig te implementeren” (laatste zin van de eerste alinea op blz. 6) niet onjuist.

- 3.3 Dat de richtlijn nog niet is geïmplementeerd neemt niet weg dat ook de huidige wet- en regelgeving voldoet aan de minimumnormen die de richtlijn voor internationale bescherming van individuen formuleert. Anders dan de voorzieningenrechter heeft

¹ Pb EU L 304/12 van 30 september 2004.

² Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 1. Zie nr. 2 voor het wetsvoorstel, nr. 3 voor de toelichting en nr. 4 voor het Advies van de Raad van State en het Nader rapport.

overwogen, valt in het bijzonder ook artikel 15 onder c van de richtlijn onder de reikwijdte van het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

- 3.4 De preambule van de richtlijn verwijst onder meer naar de conclusies van Tampere³. In deze conclusies heeft de Europese Raad de noodzaak van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid benadrukt. Doel was, aldus deze conclusies, een open en veiliger Europese Unie, die volledig voldoet aan de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève en andere relevante instrumenten betreffende de mensenrechten, en die in staat is op basis van solidariteit humanitaire noden te lenigen (onderdeel 4). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel diende onder meer te voorzien in op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus. Het stelsel moest daarnaast worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft, een passende status verlenen (onderdeel 14). De Europese Raad drong er voorts op aan te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen lidstaten. Overwogen werd om enige vorm van reservemiddelen ter beschikking te stellen voor tijdelijke bescherming bij massale instroom van vluchtelingen (onderdeel 16).

De strekking van de conclusies was dat de bestaande refoulement-verboden moesten worden *gehandhaafd*.

Met de Richtlijn 2003/84/EG is vorm gegeven aan de als eerste genoemde doelstelling van de conclusies van Tampere. Met de Richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001⁴, waarin - kort weergegeven - minimumnormen zijn neergelegd voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, was eerder al voldaan aan de tweede doelstelling op het gebied van het asiel- en immigratiebeleid.

- 3.5 Naar Nederlands recht is de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling geregeld in artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de richtlijn geregeld in het eerste lid van deze bepaling onder b.⁵ Naar aanleiding van het advies van de Raad van State zal uit een oogpunt van rechtszekerheid in het Vreemdelingenbesluit een bepaling worden opgenomen over het toepassingsbereik van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 in relatie tot artikel 15 van de richtlijn. De regering ziet dit als verduidelijking van een bestaande toelatingsgrond en niet als een

³ De conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, te vinden via www.europa.eu.int/council/off/cond.

⁴ Pb EG L 212/12 van 7 augustus 2001.

⁵ Vergelijk de in noot 2 genoemde memorie van toelichting, blz. 4, de eerste alinea van par. 3.1.

wijziging daarvan.⁶ Dat standpunt is gebaseerd op de betekenis van artikel 29 onder b van de wet en de richtlijn zelf.

- 3.6 In de memorie van toelichting bij het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000, is opgemerkt dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing en artikel 7 van het IVBPR.⁷

De richtlijn geeft een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd.

In deze zin ook artikel 21 lid 1 van de richtlijn: "De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen.". Vergelijk ook de strekking van de conclusies van Tampere, zie hiervoor, onder 3.4.

Deze invulling sluit aan bij de bescherming die in het Nederlandse recht via artikel 29, eerste lid, onder (a en) b, Vw 2000, wordt geboden.

Ter illustratie kan in dit verband nog worden gewezen op het commentaar van verschillende landen op concepten voor de richtlijn. Bij een van die concepten verzochten diverse lidstaten bij de formulering van een definitie van de persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt de terminologie van het EHRM te gebruiken⁸. Elders merkten enkele lidstaten op dat het er bij de definitie om ging te vermijden dat verschillende hoven of instanties, zoals het EHRM of het Comité tegen foltering, in vergelijkbare gevallen uiteenlopende uitspraken doen⁹.

- 3.7 Deze lezing van de richtlijn, in het bijzonder van artikel 2 onder e in samenhang met artikel 15, is ook in overeenstemming met de onderdelen 24 en 25 van de preambule, waarin is overwogen dat de regels ter zake de subsidiaire bescherming de in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming van vluchtelingen aanvullen en de criteria hiervoor in overeenstemming dienen te zijn met internationale

6 Zie hierover de memorie van toelichting, blz. 4, de laatste alinea en blz. 5, de eerste alinea.

7 Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz. 37 onderaan, doorlopend op blz. 38.

8 Zie: Resultaat besprekingen van 9 juli 2002, documentnr. 10596/02, blz. 7, noot 2. De documenten van de Raad zijn te vinden via www.consilium.europa.eu.

9 Zie: Resultaat besprekingen van 25 september 2002, documentnr. 12199/02, blz. 3, noot 3.

verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten. Onder "bestaande praktijken" begrijpt de Minister bestaande praktijken ten aanzien van deze instrumenten.

- 3.8 De voorzieningenrechter heeft miskend dat, indien zich een situatie als bedoeld in artikel 2 onder e, gelezen in samenhang met artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn zou hebben voorgedaan, verweerder in zijn eerste asielprocedure in aanmerking zou zijn gekomen voor een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 Vw 2000. Dat de grond genoemd onder c van artikel 15 niet met zoveel woorden in de huidige wet- en regelgeving is genoemd, maakt dit niet anders. Hetzelfde geldt immers voor de grond genoemd onder a van artikel 15, terwijl weinigen zullen betwijfelen dat deze grond ook thans is te brengen onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.
- 3.9 Gelet op het voorgaande is van een voor verweerder relevante wijziging van het recht reeds hierom geen sprake.
- 3.10 Ook al zou Uw Afdeling het standpunt van de Minister over de reikwijdte van het huidige artikel 29b Vw 2000 in relatie tot artikel 15c van de richtlijn niet volgen, dan nog is geen sprake van een voor verweerder relevante wijziging van het recht.

Zoals de voorzieningenrechter in de tweede alinea op blz. 4 van de uitspraak terecht heeft overwogen, staat met de uitspraak van 31 januari 2004 in verweerders eerste asielprocedure in rechte vast dat de verklaringen die verweerder in die asielprocedure heeft afgelegd aangaande zijn identiteit en de door hem gestelde gebeurtenissen ongeloofwaardig zijn te achten.

Bij de aanvraag die heeft geleid tot de thans door de Minister bestreden uitspraak heeft eiser geen enkel document overgelegd dat zijn eerdere asielrelaas zou kunnen onderbouwen. Hij doet een beroep op precies dezelfde feiten en omstandigheden als die hij in zijn eerdere asielprocedure naar voren heeft gebracht. Nu van dit asielrelaas vaststaat dat het niet geloofwaardig is, kan geen sprake zijn van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, wanneer verweerder naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, in het bijzonder ook onder c, van die bepaling.

Volledigheidshalve wijst de Minister erop dat ook de richtlijn zelf eist dat de verklaringen van degene die om asiel vraagt samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (zie artikel 4, vijfde lid, onder c en e, van de richtlijn). Eerst indien daarvan sprake is, kan het komen tot een inhoudelijke beoordeling van de aangevoerde asielmotieven.

Ook zo beschouwd is derhalve geen sprake van een voor verweerder relevante wijziging van het recht.

- 3.11 Gelet op al het voorgaande heeft de voorzieningenrechter het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover daarin het beroep gegrond is verklaard, het besluit is vernietigd en een proceskostenveroordeling is uitgesproken, en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 16 februari 2007

advocaat

behandeld door
correspondentie
telefoon
fax
e-mail
zaaknummer
referentie

mr. M.M. van Asperen
postbus 11756, 2502 AT Den Haag
(070) 515 32 01
(070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
51009041
IND-0004.26.4048